

BOLEMANT LÁSZLÓ

Tisza-tavi jegyzetek

Első reggel (július 24., Sarud)

Szénaillatú szél.

Zöld, tömött szőlőszemek.

Gerle, kakas.

Vércsénél nagyobb ragadozó madár vijjogott, és a párját követte. Kakukk-méretű.

A harmadik szomszédban a kakas erőlködve, erőteljesen kukorékol, szakadatlanul.

Gerle, majd kakas.

Távolabb, körülöttem, imitt-amott apró énekesmadarak csiripelnek, és közben hallani a szelet, ahogy más és más leveleket fúj: az öreg fűzfáé egészen halk, mély, érzékeny; a szőlőlevélé erőteljes, csapkodó, mint a galamb szárnyai.

Reggel hat óra múlt, húsz-huszonkét fok lehet – ez nem egy fázós kora reggel, amikor jó kijönni a természetbe, az udvarra, és utána még jobb visszabújni az ágyba, a takaró alá.

A Tisza-tavi csónakázást várom, bízom benne, hogy nem lesz negyven fok, és látunk valamit a vízen. Addig is fölfújom a bicikligumikat, mert az első kerekekből, úgy látom, tegnap kiszívta a levegőt a hőség.

Második reggel (július 25., Sarud)

Igazi falusi nyugalom.

Vadgalambok hangja, burukkolása minden irányból. Kakas. Kukurikú. Aztán egy autó hangja az út felől.

Utána burú-burú-burú.

A többiek még alszanak, én kint ülök a lugasban. Kétoldadról szőlő, a harmadik oldal nyitott, a negyedik egy tűzhely. A kéményből bogrács lóg a tűzhely rácsa fölé. A bogrács mögötti falhoz egy kemenceajtó támaszkodik, talán mögötte valódi kemence nyílik.

Fölöttem gerendaszerkezetből tető, később majd még ezt is jobban megnézem.

A szőlőt tartó dróthálón az előbb egy majdnem öklömnyi fekete dongó repült be, közelebbről megnézte a fejem, aztán, talán a felemelt kezem miatt, odébbrepült.

A kerti asztalon megterítettem, amennyire lehetett – a négy tányér és a négy csésze az evőeszközök nélkül, fehér foltokként, kissé szomorúan festenek –, mint egy kubista képen, a nyolc fehér tárgy üresen lebeg a térben. A szőlőlugassal már egy impresszionista kép is lehetne.

Egy feketerigó tojója itt csipeget, néhány méterre tőlem, keresgél valamit a fűben.

Igazi falusi nyugalom.